

CESTOVNÍ HOREČKA

*Erasmus ve Španělsku
Průvodkyně na zámku
Školní praxe
Rozhovor
Zajímavosti*

Obsah

Obsah.....	2
Úvodník	1
Okénko do cestovního ruchu, aneb víte, co se děje	3
Co nám o sobě a o praxích prozradila paní učitelka Korčáková?	5
Reportáž – teoretické praxe v prostorách školy	7
Audioprůvodce jinak - Play and Go.....	9
Skvělý kolektiv, ale i nehoda s kávou – z prostějovské kavárny.....	11
Recenze prohlídky dne 18. června 2021 v Olomouci	12
Téma čísla: Španělsko – Erasmus v době covidové.....	14
Má praxe – průvodkyní na zámku.....	22
Na městském magistrátu: dělej tak, aby ti zbyla práce i na zítra!.....	25
Jak bylo v Berlíně? Viele Grüsse aus Berlin!	27
Napsali o nás – naše praxe z pohledu zaměstnavatelů.....	29
Znát ten pocit.....	31

Úvodník

Dlouho očekávané se konečně stalo skutkem. 10. května se konečně začala rozvolňovat přísná opatření proti koronaviru a mohly se uskutečnit souvislé praxe druhých a třetích ročníků. Už to téměř vypadalo, že nástupní ročník 2018/2019 (letošní třetíáci) snad praxe v souvislé době čtyř, případně šesti týdnů nezažijí. Vždyť na jaře loňského roku jim radost zkazila první vlna pandemie a letos málem i doznívající vlna druhá. Nakonec ale vše dobře dopadlo.

Postupně se začaly otevírat obchody, restaurační zařízení se zahrádkami, a nakonec i vnitřní prostory, kanceláře, či restaurace. Do školy se tak vrátila pouze část z vás a mnozí další si v prvních květnových týdnech své praxe postupně našli také. Program byl ale pestrý i pro ty, kdo zatím hledali marně, o čemž píše v tomto speciálním čísle například Karolína Doubková.

Projekt Play&go – online dostupný audioprůvodce nabídl našim studentů nové možnosti, jak využít své znalosti a často dosud netušené dovednosti. O tom se dočtete také ve článku od Amélie Ševčíkové a Julie Trajkovské, které to v tomto ohledu dotáhly z celé školy rozhodně nejdál.

Vrcholem průvodcovské činnosti, které se věnovaly školní praxe především byla příprava výkladu o historickém centru našeho města Olomouce. Nejprve jsme si poslechli jednoho z nejzkušenějších současných olomouckých průvodců Ing. Tomáše Kryla, který obohatil naše znalosti mnoha skvělými postřehy a inspiroval i pro tvorbu vlastního okruhu. Přípravné texty studentů byly učiteli zrevidovány a upraveny, a nakonec se několik statečných pustilo i do nácviku výkladu přímo v terénu. Jak se povedlo provázení Olomoucí v podání druhaček Kristýny Bertókové a Kláry Komárkové, to se dozvíte v recenzi Adama Crhy.

Praxe ale nebyly jen o průvodcovské činnosti. Do časopisu přispěli svými popisy každodenních složitých situací, zkušenostmi s nespokojenými zákazníky nebo s náročnými šéfy také další z vás, kteří působili v restauracích, v dětských domovech nebo v kancelářích. Aby pohled nebyl jednostranný, doplňují jejich pohled i komentáře druhé strany – z hodnocení, které nám poskytli samotní zaměstnavatelé. Z hodnocení je patrné, jak si pozorný čtenář jistě povšimne, že zaměstnavatelé byli z velké části velmi spokojeni, což je jistě výborná zpráva a pochvala pro vás pro všechny.

A co říci závěrem? Jak se dočtete v tomto čísle, brigády a praxe jsou nezbytnou součástí studentského života. V živé paměti je má ještě každý z nás, který tak jako třeba já, si práci sháněl sám, bez kontaktů a zkušeností, se všeobecným vzděláním z gymnázia, často na poslední chvíli začátkem prázdnin.

Realita to byla krutá, nejednou jsem skončil s krumpáčem ve výkopu, s lopatou v hromadě štěrku nebo s kladivem na střeše za 50 Kč na hodinu. Ale čím pestřejší práce, tím lepší – člověk se mnohé naučí třeba na noční dvanáctihodinové směně na chmelové brigádě – třeba to, jaký je pohled na svět z vlečky jedoucího traktoru, nebo to, že i v srpnu bývá kolem čtvrté ráno dost velká a vlezlá zima. Za kasou letních festivalů zase, že není jednoduché se dorozumět s téměř bezvládným opilým polským pankáčem, který by rád zakoupil vstupenku. A třeba v týmu údržbářů a elektrikářů univerzity Palackého zase to, že není nutné se vždy hnát za prací, když je placený od hodiny a ještě mizerně, zvláště ne v tak obrovské firmě, jakou univerzita je a že není špatné občas zalézt někam do tepla a v klidu si vypít svou ranní kávu.

Zkrátka praxe jsou různé a šikovné ruce se nikdy neztratí. Ať je pro vás toto číslo inspirací a poučením.

Fotografie s legendárním transitem údržbářů FF UP a kolegy Danem a Lubošem, při rekonstrukci

Mgr. Pavel Stůj, Ph.D.

Okénko do cestovního ruchu, aneb víte, co se děje

CzechTourism v Dubaji

Od listopadu se v Dubaji, nejlidnatějším městě Spojených arabských emirátů, koná EXPO 2020 Dubaj. Na této výstavě každý z účastněných států prezentuje své vynálezy, historii, přírodu, nebo se zde prezentuje jako dokonalá země pro vaši dovolenou. A Českou republiku zde takto prezentuje právě CzechTourism.

Tato agentura zde prezentuje Českou republiku jako moderní destinaci za pomoci virtuální reality. Zájemci se tak mohli podívat na Prachovské skály, zatančit si na Slovácké veselici nebo si zaplavat v bazéně v Mariánských lázních.

Zdroj: TTG

Ve čtvrtém čtvrtletí se meziročně snížil počet ubytovaných hostů až o 85,9 %

Počet ubytovaných hostů v hromadných ubytovacích zařízeních v roce 2020 činil 10,8 milionu, to znamená propad o 11,2 milionu hostů oproti roku 2019, který nebyl postižený pandemií koronaviru.

Ve čtvrtém čtvrtletí se počet hostů meziročně snížil o 85,9 % a počet přenocování klesl o 81,3 %. V tomto čtvrtletí se v hromadných ubytovacích zařízeních ubytovalo 663 tisíc hostů, to znamená pokles o 4 miliony příjezdů, v procentním vyjádření to je propad o 85,9 %.

Zahraničních turistů chybělo 2,5 milionů, to znamená propad o 96 %. Nejvíce hostů pak chybělo ve čtyřhvězdičkových hotelech, za nimi byly hotely tříhvězdičkové a penziony.

Největší propad zažila ve čtvrtém čtvrtletí Praha. Do Prahy zavítalo o 1,9 milionu hostů méně než v roce předchozím a počet přenocování klesl o 4,4 milionu. Druhým nejpostiženějším krajem byl kraj karlovarský, kde byl pokles přenocování vyšší než jeden milion.

Nejvíce zahraničních hostů k nám tradičně přijelo z Německa, našich západních sousedů se u nás ubytovalo 819 tisíc. Na druhém místě se umístilo Polsko, kdy k nám přijelo 287 tisíc Poláků a na třetím místě se umístilo Slovensko s 274 tisíci příjezdy.

Zdroj: Aktuálně.cz

V Jeseníkách za památkami na kole

Návštěvníci Jeseníků, kteří si krásy tohoto pohoří rádi užívají ze sedátka na kole, mají nové možnosti kam si vyjet. Projektu Yes Cyklo, totiž vytvořil nové cyklistické okruhy, na které se milovníci cyklistiky můžou vydat.

Nové okruhy navazují na ty, které byly vytvořené minulá léta. „Vycházíme z toho, že lidé chtějí vyjet na kole za zážitky, pobýt v přírodě a vrátit se do stejného místa, kde mají například odstavené auto, a nechtějí složitě hledat jiné varianty návratu,“ vysvětlil ředitel Sdružení cestovního ruchu Tomáš Rak.

Vytvořeno bylo nových 16 okruhů, některé jsou i tématiky zaměřené, například zámecký, pivovarský nebo lázeňský. Přestože bylo vytvořeno tolik okruhů, nebyly vytvářeny zcela nové trasy, projekt se do okruhů snažil zapojit už stávající trasy.

Každý okruh nabízí zajímavosti a atrakce, jako navštívit různá muzea, objevovat historické objekty, přírodní památky, či zajímavosti. Trasy také nabízejí možnost dobití elektrokol.

V současnosti je v Jeseníkách k dispozici 568 km cyklotras, zapojených do 26 okruhů, takže nemusíte mít strach, že si nevyberete.

Zdroj: iDnes.cz

Pokud chcete více nápadů, kam si vyrazit na kole, zajděte se podívat do prvního patra k učebnám 3. a 4. A, najdete zde další trasy i s popisem a mapkou.

Matouš Frýbort 4. A

Co nám o sobě a o praxích prozradila paní učitelka Korčáková?

V novém čísle našeho časopisu, ve kterém se zabýváme praxemi loňského školního roku, jsme vyzpovídali paní učitelku Korčákovou, která nás učí některé odborné předměty a podílela se na tvorbě programu a uskutečnění souvislých praxí. Na všechny naše zvědavé otázky ochotně odpověděla a za to jí moc děkujeme.

1. Jaká jste byla studentka?

Myslím, že by mne někteří nazvali „šprtem“, ale já jsem to tak nevnímala. V učení jsem neviděla zlo, vcelku mne bavilo.

2. Co jste vystudovala?

Jako první jsem se vyučila v oboru kuchař-číšník, následovala maturita. Postupně dálkovou formou studovala vyšší odbornou školu i vysokou školu v oboru cestovní ruch.

3. Věděla jste vždy, že se stanete učitelkou?

Ne, takovou představu jsem na začátku neměla, chtěla jsem co nejrychleji vystudovat a jít „vydělávat penízky“. Časem se vše změnilo, jsem ráda za toto rozhodnutí.

4. Co Vás na Vaší práci baví? A co třeba naopak ne?

Baví mne všeobecně práce s lidmi, tudíž i s dětmi či studenty. Ráda předám své zkušenosti i znalosti. Zápory nehledám.

5. Co Vás nejvíc baví učit?

Nejblíže mám ke gastronomii, určitě tedy odbornou praxi.

6. Jaký máte názor na studenty na naší škole?

Velice krátce: nemáme špatných studentů, jen někteří jsou trochu líní!!!

7. Bylo náročné vymyslet pro nás program ohledně praxí?

Vždy je zapotřebí vymyslet nejlepší plán do výuky, ať už do teorie či praxe tak, aby byl pro studenty nejen přínosný, zajímavý, ale i zábavný.

8. Jak to studentům na praxích podle Vás šlo?

Myslím, že přes všechny překážky, jako byl například koronavirus, vše nakonec zvládli dobře. Těší mne, když i některé studenty to „táhne“ ke gastro oboru. Jak už jsem uvedla, mám radost ze zájmu studentů o studium, a to nejen v gastronomii.

9. Máte nějaký oblíbený zážitek z praxí/výuky ve škole?

Například v rámci praxe na hotelu Flora, kdy do hotelu zavítali známí herci či zpěváci. Jindy jsem nemohla studenty dostat tzv. „na plac“, ale jakmile se objevili tito VIP, všichni ochotně obsluhovali.

10. Co ráda děláte ve volném čase?

Ve volném čase ráda chodím do přírody, podnikám výlety (i pěší), rovněž si ráda přečtu dobrou knihu.

11. Naše velmi klasické otázky: Jaké země jste navštívila? Kde jste byla nejdál a kde se Vám líbilo nejvíc?

Cestuji velice ráda, objevuji nové kultury, zvyky a tradice jiných zemí. Navštívila jsem mimo jiné Španělsko, Turecko, Itálii, Chorvatsko, Bulharsko, nesmím zapomenout i na naše sousední země, jako Slovensko, Rakousko, Polsko. Nejdále jsem vycestovala do USA. Nejvíce mne oslovilo Španělsko, konkrétně Kanárské ostrovy.

12. Máte nějaké oblíbené životní moto/citát, kterým se řídíte?

Život je jako kniha, nikdy nevíme a možná se i těšíme, co bude dál. Ale když dojdeme na konec, zjistíme, že konec může být dobrý nebo špatný. Je jen na nás, jakou knihu budeme číst.

13. Vzkázala byste něco našim čtenářům?

Tvůrcům časopisu přeji spoustu dobrých nápadů a zajímavých myšlenek při psaní článků. Studentům návrat i v září k prezenční výuce.

Matouš Frýbort a Nella Kučerová, 4. A

Reportáž – teoretické praxe v prostorách školy

Po více než roční, náročné karanténě, která začala 11. března 2020, se začaly otevírat školy do plného provozu. Žáci a studenti byli zaskočeni náhlým a chaotickým rozvolňováním, které nastalo necelé dva měsíce před koncem školního roku. Podmínky rozvolňování nebyly o moc srozumitelnější, ale i tak se museli, co nejrychleji, adaptovat novému systému. Ze začátku byly umožněny pouze praxe s rotací. Později se otevřely všechny školy bez výjimek, rotací a online výuky. Podmínkou bylo testování jedinců každý týden.

A jak to probíhalo, a bude probíhat konkrétně na naší škole? Jako každý rok musí studenti absolvovat měsíční praxi v oboru ke konci roku, tedy v období maturit a přijímacích zkoušek. Mnoho studentů bylo znepokojeno stávající situací. Jak seženou praxi v této době, kdy jsou cestovní kanceláře, agentury a hotely zavřené, a sami zaměstnanci nemají práci?

Asi polovina šťastlivců z naší třídy si i přesto našla praxe, a po domluvě a schválení paní ředitelkou měli o starosti méně. Druhé polovině z nás se dostala férová nabídka praxí ve škole. První týden měl praxe třetí ročník, zatím co druháci měli online vyučování. Druhý týden tomu bylo naopak.

A jak takový týden ve škole vypadal z pohledu třetáka? Před příchodem do školy nám byly zaslány tabulky pro rozdělení do tří skupin, z nichž jedna tvořila účastníky zájezdu do Španělska. Po příchodu do školy nám byl přidělen rozvrh, který tvořil tři dvouhodinovky. První hodinu v pondělí jsme se otestovali, kdy byly naštěstí všechny testy negativní, a mohlo se začít vyučovat.

Pro mne začínal den hodinou cestovní agentury. V hodině jsme se naučili, jak agentury fungují. Měli jsme možnost nahlédnout do katalogů a podle nich sepsat smlouvy zájezdů. Následovala hodina audioprůvodce. Už dříve jsme se seznámili s projektem, do kterého nás zapojila paní ředitelka. Jde o začínající firmu s turistickým zaměřením, která nás poprosila o pomoc se soupisem materiálů k jejich namluvení. V hodině jsme měli možnost konzultovat naše práce a následně je opravovat a dále rozvíjet. V poslední hodině jsme se seznámili s rezervačním systémem *Peach*. rezervovali jsme zájezdy, dělali jejich kalkulace a posílali emaily.

Díky malému počtu v každých skupinkách, který tvořil asi 8 studentů, byly hodiny velmi individuální a záživné. Každý den jsme se naučili něco nového a praktického, a odezvy byly kladné.

Následoval týden online výuky, která byla volnější, než jsme byli zvyklí. Měli jsme možnost pracovat na našich projektech audioprůvodce, a případně si dodělávat resty z

předcházející distanční výuky. Celý týden byl zakončen návštěvou Olomouce s profesionálním průvodcem, který nás měl inspirovat k vytvoření průvodcovských textů. Na tyto texty máme volné dva dny následujícího týdnu, kdy se konají maturitní zkoušky.

Po těchto hektických dnech nás čeká návrat do školy. Tentokrát bez rotací, ale s podobným systémem.

Osobně mně začátek praxí bavil, a jsem zvědavá, jak budou pokračovat. Myslím, že se můžeme všichni shodnout, že budeme rádi, když dokončíme tento rok bez jakýchkoliv nečekaných změn. A ten příští ať už je zase jako dřív.

Karolína Doubková, 4. A

Pedagogický sbor je na jakoukoliv formu výuky vždy připraven! (foto ilustrační)

Audioprůvodce jinak - Play and Go

Ještě před několika týdny jsme seděli v pyžamech u počítačů a přemýšleli nad tím, jak dlouho to ještě potrvá. Někteří z nás už ani nepočítali s návratem do normálního života (do škol).

Ovšem jednoho dne nám bylo řečeno, že nás čeká online přednáška související s projektem Play and Go. Upřímně nikdo z nás nevěděl, co nás čeká, ale všichni byli rádi za ozvláštňení distanční výuky.

Přednáška se samozřejmě neobešla bez technických problémů, a tak všem docházela trpělivost. Po dlouhé době čekání jsme se nakonec všichni spojili a na našich obrazovkách se objevil neznámý muž s brýlemi.

Představil se nám pod jménem Aleš Tománek a začal nám představovat celý projekt. Úkolem bylo vytvořit průvodcovské texty na různá turistická témata, ze kterých by vznikly audio průvodce pro turisty z celé České republiky. V tu dobu by nás ani nenapadlo, jak se pro nás celý projekt vyvine.

Jako první text na zpracování jsme si vybraly lázně Karlova Studánka. To hlavně proto, že jsme zde byly v prvním ročníku na školním výletě a toto místo nás nadchlo natolik, že se o něm psalo samo. Dokončený text jsme poslaly paní učitelce Korčákové a poté panu učiteli Stůjovi, kterým ještě jednou ze srdce děkujeme za pomoc.

Později pana učitele Stůje napadlo, že bychom celý text mohly nahrát a o pár dnů později jsme se dozvěděly, že se nahrávka nějakým záhadným způsobem (přes paní učitelku Voleskou) dostala až k panu Tománkovi. Mile nás překvapilo, jak byl pan Tománek nahrávkou nadšen a nabídl nám spolupráci. Této nabídky si od první chvíle velmi vážíme.

Asi po týdnu se pan učitel ozval se zprávou, že pan Tománek přijde osobně do školy a měl by zájem se s námi setkat. Ani chvíli jsme neváhaly a do školy jsme se dostavily. Setkání bylo krátké a příjemné dokonce jsme byly odměněny borůvkami. Tam jsme se společně dohodli, že text na Karlovu Studánku profesionálně nahrajeme, a to přímo ve studiu.

Uběhl týden a setkaly jsme se s panem Tománkem na zastávce Povel škola. Z velkého očekávání profesionálního studia se stalo pronajmutí místnosti v rodinném centru – mateřské školy v ulici Lužická v Olomouci. Po příchodu do budovy nás uvítal podivný muž s dlouhými vlasy se smetákem v ruce. Trošku jsme znejistily, co nás vlastně čeká ☺. Pronajatá místnost byla menší velikosti, uprostřed se nacházel stůl se židlemi a na stole byl už nachystaný mikrofon a akustická pěna pro odhlučnění. Celý text jsme nahrály pouze na dva pokusy, což nás trochu udivilo, ale pan Tománek byl pravděpodobně spokojen. Když jsme text namluvily, pan Tománek měl zájem o společnou fotku, kterou přikládáme níže.

Na závěr nás pan Tománek poprosil o vytvoření druhého textu na téma Praděd.

V prváku jsme si rozhodně nemyslely, že za dva roky obzvlášť v této době budeme tam, kde jsme teď. Děkujeme.

Amelie Ševčíková a Julie Trajkovská, 4. A

Pozn. Red. – projekt Play and go se bohužel v průběhu prázdnin zcela rozpadl, z důvodů nejednotné koncepce jeho tvůrců. Ale i tak byl pro naši školu zajímavou zkušeností a jsme za něj rádi.

Skvělý kolektiv, ale i nehoda s kávou – z prostějovské kavárny

Začnu asi tím, kde mám praxe - v kavárně v Prostějově. Je to trošku větší kavárna v centru Prostějova. Dělán tam číšníka. A co jsem se naučil? Naučil jsem se udělat kávu z kávovaru a vylepšil jsem i komunikaci s lidmi, kterou jsem upřímně zvládal vždy. Většinou dělám buď osmihodinové nebo šestnáctihodinové směny, abych tam nemusel být celý týden každý den.

Abych nepůsobil jako klasický Čech, tak začnu pozitivně. V kavárně nás pracuje cca osm, máme skvělý kolektiv, se všemi si moc rozumím a jak se říká, když je dobrý kolektiv tak se pracuje mnohem lépe. Můj šéf je taky super, často mě za něco chválí, a když výjimečně něco nevím, vždy mi rád poradí.

Lepší praxe jsem si opravdu nemohl přát. Také plánování směn – skvělá domluva až vždy mi každý vyhoví.

Těch negativních věcí tady ale samozřejmě taky pár je. Začnu tím, jak jsem třeba už rozbil nespočet skleniček nebo jak jsem dokonce i omylem, opakuji OMYLEM, polil pána

kávou. Naštěstí pan to bral s humorem a neměl s tím nějak velký problém i když musím říct, že já jsem se hodně zpotil. Jestli se dá tvrdit, že jsem se v rámci praxe naučil ještě něco nového, tak asi spíš ne, jelikož už jsem tam pracoval přímo jako brigádník a teď to mám jen spojené s praxí.

Každopádně jsem rád, že na naší škole jsou tyhle měsíční praxe, jelikož mám momentálně celkem klid od školy a stíhám přitom dělat i věci, které mě baví a to nejhlavnější - po dlouhém lockdownu jsem byl velký ANTISOCIAL, takže jsem se opět naučil si zvykat na větší skupinky lidí a nemít z nich strach. Takže tohle je moje menší recenze toho, jak vypadají moje praxe a co jsem se naučil.

Ondřej Kotěšovský, 3. B

Recenze prohlídky dne 18. června 2021 v Olomouci

Olomouc – město, které snad zná každý člověk, co kdy byl v České republice, protože v tomto městě najdeme mnoho zajímavých památek a také velice rozsáhlou historii.

Dne 18. června roku 2021 jsem se mohl účastnit exkurze organizované druhým ročníkem Střední odborné školy služeb s.r.o (SOŠS), tato exkurze trvala asi hodinu a půl a dozvěděl jsem se mnoho zajímavých věcí, díky kterým se mi Olomouc ještě více zalíbila.

Nejzajímavější ze všech památek mi přišla katedrála svatého Václava, zvaná také dóm sv. Václava, která se nachází v Olomouci na Václavském náměstí. Jde o domovskou katedrálu olomoucké římskokatolické arcidiecéze. Původně románská bazilika z první poloviny 12. století byla počátkem 13. století přestavěna v románsko-gotickém slohu. Následovaly další gotické stavební úpravy během 13. a 14. století, kdy byla loď katedrály zaklenuta křížovými klenbami. Počátkem 16. století vznikl raně barokní presbytář. Koncem 19. století chrám prodělal radikální přestavbu v novogotickém stylu, která mu dala současnou podobu. Katedrála od roku 1995 patří mezi národní kulturní památky. Její 100,65 m vysoká hlavní věž je druhou nejvyšší kostelní věží v Česku. Ve věži visí zvon Václav, který je největším na Moravě a druhým největším v Česku.

Exkurzi vedly dvě sympatické studentky, které podle mého názoru byli ze začátku podle očekávání velice vystresované, poněvadž to byla jejich první prohlídka, kterou museli takto vést. Po celkem krátkém čase se ale takřikajíc otrkaly a už to bylo lepší, jak pro ně samotné, tak si myslím že i pro nás.

Ať chceme nebo ne, když je člověk nervózní, tak mu např. nejde moc rozumět, sem tam koktá, anebo se také občas sekne ve svém výkladu a pak se stává že se v něm ztratí. U obou sympatických průvodkyň, si myslím že s výkladem absolutně nebyl problém, přestože bylo občas slyšet, že se jedna z dívek třeba zasekla ve větě, pak se na chvíli zastavila a musela se “najít“, absolutně bych jim to nevytýkal, protože si myslím že to na začátku vaší kariéry se to může stát a také stane komukoliv.

Dívkám bych vytknul jediné, mohly více mluvit vlastními slovy, trochu zvýšit hlas, ještě bych určitě vynechal jejich pracovní list nebo spíše jakýsi test, protože za mě to lidi může odradit. I když se vám to z mé strany může zdát jako rýpání nebo snad stěžování, tak v situaci, kdy jste venku více jak hodinu, stále na sluníčku ve 30 stupních, tak se vám asi moc nebude chtít doplňovat pracovní list nebo počítat římské číslice. Ovšem tohle bych vyloženě nebral jako mínus, ale spíše jako bonusové body, protože si s tím daly pravděpodobně velikou práci.

Pozitivem rozhodně bylo i to, že zapojovaly dav. Osobně bych ale preferoval jiné typy zapojování davu např. nějaké hádanky rovnou na místě – jako třeba když jsem byl na prohlídce hradu Bouzov, tak jsme byli v místnosti a paní průvodkyně nás zapojovala hledáním a hádáním v různých místnostech, což lidi velice bavilo.

A co říci závěrem. Příště bych se nebál trochu zesílit na hlase a nedával bych A4 celou popsanou otázkami, jinak bych nevytýkal nic. Průvodkyně byly sympatické, nebály se komunikovat s davem. A ještě jedna věc, která se mi na této exkurzi velice líbila – byla s námi velká část učitelského sboru, který přišel, aby podpořil naše průvodkyně, což se mi ale neskutečně líbilo!

Adam Crha, 2. A

Téma čísla: Španělsko – Erasmus v době covidové

Přes překážky do Španělska

Stává se, že se někdy něco nevydará podle představ a že se musíte vzdát něčeho, na co jste se moc těšili. A i když to zprvu může vypadat opravdu bledě a beznadějně, věřte, že štěstí vám bude přát příště. Já a moje spolužačky z nynějšího čtvrtého a třetího ročníku víme, o čem mluvíme. V květnu minulého roku jsme se totiž měly účastnit souvislých praxí ve Španělsku v rámci projektu Erasmus, avšak kvůli pandemii Covidu-19 se naše cesta musela odložit na další rok.

Ačkoliv to během celého roku vypadalo všelijak, přece jenom se na nás štěstí usmálo a my tak mohly 28. května 2021 vycestovat na třídní cestu s mnoha menšími i většími zastávkami v různých evropských městech jako Barcelona, Avignon či Ženeva do jednoho hlavního cíle: jihošpanělského města Seville, kde se měly příští tři týdny odehrávat naše praxe a kde jsme, mimo jiné, měly po celou tu dobu bydlet ve španělských rodinách.

Naše štěstí se zdvojnásobilo ve chvíli, kdy jsme zjistily, že náplň souvislých praxí nebude práce v hotelu, nýbrž průvodcování, jak teoretické ve škole, tak praktické v terénu. Ve zkratce jsme tedy navštěvovaly známé i ty méně známější památky, městské části a další

kuriozity Sevilly za doprovodu dvou místních profesionálních průvodců, kteří nám nádhernou Sevillu představili z každého úhlu. I my jsme si samozřejmě také posléze vyzkoušely průvodcovskou roli, přichystaly si text o vybraných památkách a přednesly ho před ostatními v anglickém či španělském jazyce. Některé z nás předvedly skvělé výkony jako opravdové průvodkyně.

Kromě zajímavých praxí byl pro nás také často přichystán bohatý program, který nás měl se španělským či sevillským životem ještě více sblížit. I osobního volného času nebylo málo a věřím, že každá z nás zažila spoustu rozmanitých příhod. Ne vždy však bylo všechno idylické, jako třeba roční čekání na druhou šanci v nejistotě, nebo když se polovina naší skupiny nepěkně spálila na sluníčku anebo když se někomu podařilo dokonale se ztratit v překladu. Ale právě tohle jsou ty nezapomenutelné zážitky, na které budeme vzpomínat nejradši. Ostatně o některých z našich příhod si budete moct přečíst v tomto čísle školního časopisu “Cestovní horečka”.

Taková byla naše cesta. Sice nejistá, ale zároveň dobrodružná, mnohdy spontánní, a hlavně vydařená a šťastně zakončená. My tomu říkáme štěstí, ale víme, že za tím stálo hodně práce a úsilí, a proto patří velké díky paní ředitelce, paním učitelkám a

zkrátka všem, kteří se na tomto projektu podíleli.

Co nás ve Španělsku překvapilo?

Jiný kraj, jiný mrav. Toto přísloví a jeho význam zná snad každý a určitě si na něj během dovolené v cizí zemi vždy vzpomene. Tak to bylo i v našem případě při pobytu ve Španělsku, kde jsme se spolužačkami v rámci praxí pobýly tři týdny, což je podle mě dost dlouhá doba na to, abychom si mohly všimnout rozdílů mezi Českem a Španělskem, či dokonce objevit něco, co u nás nemáme a tam ano. A nebylo toho málo!

Roušky VŠUDE

Pandemie Covidu-19 se s námi vůbec nemazlila a pravdou je, že nám cestu na praxe v zahraničí i přípravu na ni častokrát dost ztížila. Mezitím, co u nás byl k zakrytí úst povinný respirátor, ve Španělsku stačila rouška. Tuto skutečnost jsme všechny rády přivítaly a pro každodenní nošení si volily mnohem pohodlnější roušku. Na druhou stranu nás však zarazilo, že jsme roušky musely nosit všude včetně venkovních prostor, což někdy bylo v neúprosných vedrech dost úmorné.

Ačkoliv se o Španělech říká, že jsou flegmatictí, v jejich zodpovědném přístupu k opatřením nás opravdu překvapili. Mezi lidmi jste i přes horké a dusné počasí potkali málokoho, kdo by měl roušku staženou pod nosem či ji na obličej neměl vůbec. Roušky nosili pečlivě, třeba i když se na ulici pohybovali sami. Nevím, jak to bylo u ostatních, ale naše španělská “maminka”, u které jsme byly se spolubydlící ubytované, nosila roušku i doma. Docela by mě zajímalo, jestli to tak měla v popisu práce anebo se jen bála, že se od nás nakazí. Co jsme se později dozvěděly, minulý rok byla Covidová situace ve Španělsku velmi vážná, a

proto jsou tamější obyvatelé v tomhle ohledu tolik zodpovědní. Také však prý hodně dbají na osobní kontakt, a tak v době, kdy my v Česku měli distanční výuku, oni chodili normálně do školy.

¿Habras inglés? ¿Qué?

Úředním jazykem ve Španělsku je španělština, kterou se ve škole intenzivně učíme od prvního ročníku. A i když toho umíme už docela dost, přece jenom jsme tak trochu spoléhaly na to, že se budeme raději domlouvat anglicky. Jaké však nemilé překvapení nás čekalo, když jsme zjistily, že domluvit se ve Španělsku anglicky je docela zázrak. Sama jsem to na Španěly s angličtinou na začátku pobytu zkoušela, ale většinou jsem jako odpověď dostala nechápavé výrazy, které jasně říkaly, že nerozumí, co po nich chci. A tak jsem na místě musela z hlavy skládat větu, a když se mi to náhodou nedařilo, ruce a nohy vždy pomohly. Anglicky se ve Španělsku nedomluvíte jak se staršími, tak pomalu ani s mladšími lidmi. Důvod je docela prostý – v minulosti nebyly vztahy mezi Španělskem a Anglií zrovna nejvřelejší, Španělé si tedy zachovávají svou národní hrdost a tradiční hodnoty. Místo studia anglického jazyka si volí raději jim bližší jazyk francouzský, což potvrdil i náš průvodce, který si na univerzitě jako jeden z mála studentů ve své třídě vybral právě angličtinu.

Jací jsou Španělé?

O Španělech se říká mnoho věcí. Ve světě se považují za temperamentní, komunikativní a společenský národ, který je ve svých projevech hlučný a rád se za jakékoliv okolnosti baví a oslavuje. Také se o nich říká, že jsou docela flegmatictí a mají na všechno čas. Pokud něco nestíhají, můžete slyšet, jak s mávnutím ruky řeknou “Mañana!”, což znamená, že zítra je taky den.

A jsou opravdu takoví? Já bych ze svojí zkušenosti řekla, že ano! Krásným příkladem typického Španěla byla naše hostitelka, která svůj původ jednoduše nezapřela. Jednalo se o velmi komunikativní, aktivní a hlasitou paní, která si ráda a skoro pořád zpívala, a když si nezpívala, tak si opakovala text do divadelního představení, na kterém se podílela. Jednou jsme dokonce přišly z praxí zrovna ve chvíli, kdy byla uprostřed vlastního koncertu za doprovodu akustické kytary. Někdy to s ní bylo opravdu šílené a poněkud chaotické, ale na druhou stranu jsme se s ní doma ani jednou nenudily!

Denní režim

Španělský denní režim se od toho českého liší docela dost. Jejich dny začínají mnohem pomaleji, většinou kolem deváté hodiny (i později), kdy se začínají otevírat obchody a lidé mizí ve svých zaměstnáních a školách. Hlavní jídlo dne si dopřejí kolem druhé až čtvrté hodiny odpoledne, kdy se zavřou obchody a přestane se pracovat, neboť je čas na siestu, tedy odpočinek. Po siestě se kolem páté hodiny odpolední vše zase otevře a pracuje se i do devíti hodin večer, kdy nastává čas večere. Nemyslete si však, že po večeri jdou Španělé spát. To jim nastává noční program, kdy se vyrážejí bavit do ulic města, nejčastěji si sednout někam do baru s přáteli. Spát chodí v pozdních nočních hodinách a výjimkou nebývají v létě ani děti.

Velkou roli v jejich režimu může hrát i západ slunce, který nastává poměrně pozdě. Španělsko se nachází přibližně pod Velkou Británií, v níž je o jednu hodinu méně než u nás, takový časový posun však pro území Španělska neplatí. Takže když jsme si večer videochatovaly například s rodiči, na jejich straně už byla dávno tma a u nás se teprve schylovalo k západu, přestože jsme na hodinách měly úplně stejný čas.

Móda a způsob oblékání

Temperament Španělů se mimo jiné odráží také například v jejich módě a způsobu oblékání. Na rozdíl od obchodů s oblečením v Česku, kde na věšácích najdete spíše jednobarevné kusy především tmavých barev, ve Španělsku obchody hýří všelijakými barvami a nejrůznějšími vzory, které se místní nebojí nosit. Já osobně radši upřednostňuji

tmavší barvy, takže po nějaké době jsem z jejich pestrého oblečení byla už trochu otrávená, protože ho zkrátka bylo všude moc!

Také jsme se často udivovaly, proč obyvatelé Sevilly nosí i v těch největších vedrech dlouhé kalhoty a trička či halenky s dlouhými rukávy. Asi po týdnu jsme přišly na to, proč tomu tak je, a důvod byl víc než prostý – aby se na agresivním sluníčku nespálili. Škoda, že jsme si to uvědomily až poté, co se asi půlka skupinky během výletu u moře škaredě spálila.

Španělé sice nosí dlouhé oblečení, ale na druhou stranu volí barevné nebo bílé kousky, ve kterých není až takové vedro. A to je pak taky ten důvod, proč ve španělských obchodech s oblečením nenajdete černého oblečení nějak výrazně hodně.

ZMATEK v ulicích

Doprava ve Španělsku byla opravdu něco speciálního, nad čím nám někdy zůstal rozum stát. Tak, jak to k velkým městům patří, ulicemi vládl často chaos. Několikrát jsme se setkaly s řidiči, které pravidla dopravy dvakrát nevzrušovala a v poklidu stáli na přechodu i v době, kdy chodci měli zelenou. No co, mañana, ne?

Chodci zas zpravidla neřešili červenou a zelenou barvu na semaforu. My si na to ze začátku nemohly moc zvyknout a vždy jsme poslušně čekaly, než skočí zelená. Po pár dnech to ale přestalo bavit i nás, a když tedy nic nejelo, šly jsme.

K největšímu bizáru, se kterým jsme se ne jednou setkaly, patří španělský způsob parkování, kterým se můžete pokochat na obrázku. Je nutné k tomu něco dodat?

Vyfotila: Pavlína Dosoudilová

V restauraci

Paella, tapas, gazpacho, tortilla de patatas, churros... Restaurace nabízely tolik námi neprobádaných jídel, že jsme občas nevěděly, co dřív zkusit. Něco nám chutnalo, jiné zas ne, já se však podělím se svými zážitky z restaurací.

Tím prvním bylo pivo nalité ve skleničce na víno. Pro nás něco nepředstavitelného, jim nic jiného nezbyvá. Přijde mi, že většina zajímavých rozdílů souvisí s vysokými teplotami, neboť ani pivo ve vinné skleničce nebylo výjimkou. Podává se tak proto, že ve velkém půllitru pivo rychle zteplá, kdežto z menší skleničky se pije rychleji, tudíž je nápoj stále příjemně studený.

Způsob placení je zde také jiný. Když řeknete číšníkovi, že budete platit, nečekejte, že se bude ptát, jestli budete platit všichni dohromady nebo každý zvlášť. Ve španělské restauraci vám číšník položí účet na stůl, a pak už je jen na vás, jestli si každý zaplatí svou útratu nebo se celková útrata náležitě rozdělí rovným dílem. Peníze se položí k účtu, a samozřejmě by nemělo chybět i nějaké spropitné odpovídající kvalitě obsluhy.

Třetí věc, která mě překvapila, byla česká restaurace uprostřed Barcelony, kde jsme se zastavily po cestě zpátky domů, do Česka. To si nedovedete představit, jak moc nám chybělo české jídlo, takže návštěva této restaurace byla snad to nejlepší, co jsme mohly udělat. Musím uznat, že chutnější smažený sýr jsem nejedla snad nikde. A pivo jsem dostala, jak se správně patří, v pořádném půllitru.

Nella Kučerová, 4. A

Má praxe – průvodkyní na zámku

Premýšleli jste někdy, jaké to je pracovat na zámku? Přímo v centru historie, která na vás dýchá ze všech koutů onoho místa, nespočet zajímavostí a historek, nové zážitky a poznatky a hlavně unikátní pracovní zkušenost. Tento článek jsem se rozhodla napsat i proto, že i na naší škole se nás průvodcovská činnost týká. Je to způsob, jak ostatním předat mé poznatky a rady.

Já osobně jsem si již od dětství přála pracovat jako průvodkyně na zámku, připadalo mi to jako dokonalé zaměstnání. S postupem času se z toho stal přímo sen. A právě ten se mi vyplnil díky odborné praxi v rámci druhého ročníku.

Zprvu (tedy začátkem praxí v polovině května 2021) jsem začínala na zámku, jehož jméno prozrazovat nechci, nesvědčilo by to jeho pověsti. Zkušenost odtamtud mě naprosto odradila od naplnění mého snu. Vedení zámku se absolutně neumělo a stále neumí chovat ke svým zaměstnancům a je tam zvykem, že každou sezónu odejde až deset průvodců, bohužel nejsem sama s tak špatnou zkušeností. Naštěstí se mi v té době naskytla lepší nabídka, a to brigáda na zámku v Tovačově. Jsem nesmírně ráda, že jsem na to nezanevřela. Z předešlého zámku jsem tedy odešla dřív než bylo ve smlouvě, nestálo to tam za trápení.

Hned první den na zámku v Tovačově to bylo skvělé. Paní kastelánka mi všechno mile a ochotně vysvětlila, dokonce mi domluvila s jednou kolegyní náslech (náslech je prohlídka, kdy jdete s dalším průvodcem jako návštěvník, prostě jen posloucháte jeho výklad a učíte se, jak to má zhruba vypadat apod.) a opravdu se snažila, abych vše pochopila.

Když jsem šla poprvé na prohlídku, průvodcovské texty jsem měla teprve tři dny a nervozita mě úplně užírala. Na zámek jsem šla hlavně kvůli tomu, abych překonala své hranice – dlouho mi dělalo problém mluvit před lidmi a taky obecná komunikace s ostatními. Dokážu určitě říct, že brigáda na zámku v roli průvodkyně mi nesmírně pomohla odbourat mé problémy v těchto směrech. Tak či onak se veškeré tyto negativní věci na první prohlídce odrazily – přechyby, koktání, nervozita... Tohle je ale normální, všichni moji kolegové mi to potvrdili. Člověk si posléze zvykne a najde si určitý řád a způsob, jak svůj výklad říkat a jak ho uzpůsobit. Ostatně je velký rozdíl mezi průvodcem začátečníkem a vycepovaným průvodcem. Prvních pár prohlídek si člověk teprve zvyká, nicméně po celé sezóně se z výkladu spíš stane něco automatického a prostě jen vykládáte, aniž byste nějak nad výkladem přemýšleli.

Další věc je to, že ze začátku má člověk strach cokoliv návštěvníkovi říct a ohradit se proti nesprávnému chování (sahání na exponáty, rušení prohlídky, nevhodné chování). Já třeba byla až moc milá a občas si mě starší návštěvníci dobírali, protože jsem mladá a asi měli pocit, že "můžou". Postupem času si ale člověk vybuduje své hranice a autoritativnější přístup. A ačkoliv se snažím být hodně přátelská, milá a celý výklad podat zajímavou formou, ne vždycky se to dá aplikovat.

Co určitě pomáhá oživit výklad a být schopný zodpovědět různé dotazy je studovat informace o místě, kde provázíte, i mimo texty. Já jsem třeba četla všelijakou literaturu zaměřenou na Tovačov, sledovala jsem různé reportáže a taky jsem se hodně ptala kolegů ze zámku, kteří jsou místní, a navíc jsou někteří z nich členy historických klubů přímo orientovaných na Tovačov. Po všem takovém studiu vím věci, které nezná hromada mých kolegů, co provází již několikátou sezónu. Je taky nesmírně důležité pochopit veškeré historické souvislosti o místě a opravdu vědět, o čem mluvíte. I tak se lépe učí text, je to mnohem lehčí než se to naučit jako nějakou básničku nazpaměť. Vlastně mi to takovou formou nepřipadalo ani jako povinnost, ale spíš jako něco, co mě osobně zajímá.

Nesmím opomenout ani obecné povědomí, a to nejen v oblasti historie. Na to pozor.

Taky je důležité brát na vědomí, že každá prohlídka je jiná, jak počtem návštěvníků ve skupině, tak i jejich zájmem a charakterem. Někteří milují historii a budou se vyptávat na sebemenší detail a bedlivě poslouchat výklad, jiní vás naopak sotva poslouchají. Pochopitelně je jiná prohlídka s dětmi a jiná třeba s důchodci. Je prostě nutné být připraven s textem pracovat a různě ho upravovat podle skupiny, kterou provázíte. Člověk si musí osvojit schopnost řešit věci pohotově a improvizovat.

Nesmím ale opomenout důležitost osobního vystupování. I tohle je jeden z faktorů, který ovlivňuje nejen kvalitu prohlídky, ale i chování "posluchačů" k vám. Doporučuji chovat

se sebevědomě, profesionálně, být co nejvíc milý, chápavý a zdvořilý, ale zároveň dát najevo, co si ostatní dovolit můžou a co ne.

Ještě mám takovou radu navíc, ta může výklad dost zkvalitnit a posunout ho na jinou úroveň. Je určitě fajn se naučit pracovat s dechem a se svým hlasem. Můžu doporučit kanál na YouTube Dalibor Neuwirt. Absolvovala jsem kurz práce s dechem jeho kolegy a opravdu je to věc, která napomůže celý výklad bez potíží “utáhnout“ a neztratit hlas.

Nejdůležitější ale určitě je si práci průvodce/průvodkyně co nejvíc užít a vytěžit z toho maximum – třeba nové poznatky o historii určitého místa nebo kontakt s lidmi, jejich vědomosti a příběhy. Berme v potaz i to, že je to práce, u které se člověk nějak moc fyzicky nenadře. I to je velké plus.

Doufám, že jsem vám alespoň trošku pomohla a předala jsem vám vše potřebné. Nejvíce se člověk stejně naučí vlastní zkušeností, je nejlepší nad tím nepřemýšlet a jít do toho bez obav a zbytečného stresu. Já se třeba do pozice průvodkyně na zámku zamilovala a moc mě to baví. Vám přeji to stejné!

Adéla Janotová, 3. B

Zdroj: <https://www.abicko.cz/clanek/dzouky/14829/zamek-a-kasna.html>

Na městském magistrátu: dělej tak, aby ti zbyla práce i na zítra!

Praxe, to je oč tu běží. Praxe jako taková je na středních školách s výjimkou gymnázií z prostého důvodu. Tím je zprostředkovat a co nejrealističtěji žákům předvést starosti, strasti a zodpovědnosti “skutečného” dospělého života. Ukázat, že vše není jako v pohádkách. Že učitelé a učitelky měli už ve školce pravdu, když si mumlali to své: “Jen si počkejte až budete taky dospělí, to vás všechny ten smích přejde.”

No a přesně to se má dít na praxích. Má nás přecházet smích. Máme si o to více vážit školních lavic a máme litovat a obdivovat všechny pracující lidi včetně chudáků učitelů. A především se máme děsit dne, kdy nás to taky čeká a nemine. Až na praxích nám dochází, na jaký obor jsme se to vlastně dali. A co bude naše odbornost v tomto světě odborností.

No ale ono to tak není vždy, že? Já vám teď povím o tom, co jsem prožil na praxích já. A že jsem byl opravdu zhrozen z toho, že nic není tak, jak jsem si to představoval.

Abych vás už po sáhodlouném úvodu nenapínal řeknu vám, kde se praxe odehrávala. Byla to radnice. Ona totiž mi to naše paní učitelka třídní nabídla a já si řekl, že to zní jako zajímavý nápad. A tak jsem šel. Ne jednou jsem z úst učitelského sboru slyšel, jak to bude zajímavé, poučné a jaká je to čest. No pravda je, že to bylo dost poučné. Dozvěděl jsem se co v praxi znamená státní správa. Těm z vás, kteří viděli, byť jen jediný díl slavného seriálu *Jistě pane ministře/premiére*, nemusím nic vykládat, protože to je dosti výstižné. Pravdou je, že se tam jen dělá o něco málo méně, než třeba v továrně a hlavní náplní práce tam často je, jak si najít chvíli na dobrou kávu. Pravda, my jsme na praxích museli udělat trošku toho papírování, které by tam jinak čekalo na chudáky placené úředníky. Ale ve velmi laxním tempu jsme to vše stihli tak za tři pracovní dny. Práce to byla opravdu snadná, taková, kterou by zvládla, řekl bych, každá dobře cvičená opice. Takže jsme s tím zas tolik problémů neměli.

Ale abych praxi na radnici jen nekritizoval, pojďme si říct pár úsměvností které se tam stali. V první řadě bych měl objasnit, co to naše papírování bylo. Měli jsme za úkol procházet dotace. Ty, které už jsou v podstatě vyřízené, ale mohlo by ještě někde něco chybět, a tak se to muselo projít znovu. No a pár desítek jsme jich opravdu prošli.

Dokonce bych řekl, že některé tyto dotace sloužily k užitečným či nějak povznášejícím účelům. Tam bych zahrnul různé koncerty, výstavy úplně všeho, divadla a podobné záležitosti. Tyto věci, ať už výdělečné či ne, jsou naprosto pochopitelné. Konec konců k tomuto mají takové dotace sloužit, že ano? Navíc po dlouhém období sucha je pochopitelné, že kulturní akce potřebují trochu nakopnout, aby byly schopni vlít zase trochu radosti do našich životů. Byly tam také různé sportovní akce a kluby, které také kde komu dělají radost, a to beru. Ale některé

jiné dotace snad radši komentovat nebudu. Ostatně to známe sami i z jiných oblastí státní správy.

Nicméně se nám stala poměrně zábavná věc. První den, kdy jsme přišli, dostali jsme práce suverénně nejvíce ze všech dnů, co jsme tam byli. No a druhý den toho byli sic méně, ale také dost. A právě druhý den se to stalo. Seděli jsme v kanceláři s pány, co mají na starosti sporty. Opravdu jsme se snažili, chtěli jsme udělat dobrý dojem, a tak jsme kontrolovali složku za složkou. No a v jednu chvíli tam na nás jeden z úředníků kouká a povídá: „*Vy jste teda rychlí, to vám nic nezbyde na zítra.*” My jsme na něj nechápavě koukli a já mu odpověděl: „*Dnes uděláme tohle a zítra budou další.*”

Na to se on lišácky pousmál a říká: „*Ale to né, to nesmíte brát tak vážně. Tohle je práce, s tou se musí šetřit. Dávat si pauzy a odpočívat, hlavně at' vám zbyde a můžete si jí vychutnávat co nejdéle.*” To jsem v pravdě nečekal. Věděl jsem, že se asi nepředřou. Ale tohle bylo moc. No ale jak jsem říkal. Praxe byla poučná a zajímavá. Rozhodně to nekritizuji, ani si nestěžuji, že nám nedali víc práce. Vždyť oni sami jí, chudáci, víc neměli a co měli, to nám nesobecky dali.

No a zde už má rozprava s tebou milí čtenáři končí. Doufám, že sis čtení užil a že jsi v něm našel poučení, stejně jako já na praxích.

Matěj Zaorálek, 3. B

Jak bylo v Berlíně? Viele Grüße aus Berlin!

Ve dnech 14. – 15. 10. jsme uskutečnili odbornou exkurzi do Berlína spojenou s návštěvou Terezína. První den nás čekala prohlídka města Terezín, vydali jsme se na náměstí, kde jsme si prohlédli kostel Vzkříšení Páně. Poté jsme si s odborným průvodcem prošli Malou pevnost, přílehlé muzeum, shlédli dokumentární film a návštěvu zakončili v Muzeu ghetta. Pak už nás čekala cesta do příjemného hotelu na okraji Děčína.

V brzkých ranních hodinách jsme se vydali na cestu do Berlína, kde nás čekal celodenní program. Cestu nám zpestřili žáci svým výkladem o plánovaných památkách a vyzkoušeli si průvodcování v autobuse do mikrofonu.

Mezi navštívené památky patřila samozřejmě Braniborská brána, Říšský sněm, ulice Unter den Linden, Muzeuminsel, Alexanderplatz s televizní věží. Nepřízeň počasí jsme využili k rozchodu a nákupu suvenýrů. Plni zážitků a příjemně unaveni, jsme se vydali na cestu domů.

Již teď se těšíme na další zahraniční exkurze!

Ze stránek: www.soss.cz

Školní zájezd do Berlína – očima studentky

První den jsme měli možnost navštívit koncentrační tábor Terezín. Celý den byl bohužel dost pochmurný a přispělo tomu i nevlídné počasí, které nás doprovázelo celý výlet. Táborem nás prováděl místní průvodce, který by nám všem mohl jít příkladem. Šlo vidět, že se o 2. světovou válku a dějiny zajímá s velkým zápallem, a i díky tomu nás celý výklad bavil. Nejenže zmínil základní informace, ale ke svému výkladu přidal i spoustu méně známých informací a historek, díky kterým jsme hltali každé jeho slovo. Pan průvodce se zmínil, že omdlévání návštěvníků je na denním pořádku a můžu říct, že se tomu vůbec nedivím. Z místností, které jsme viděli šel mráz po zádech.

Po návštěvě Terezína už jsme jeli do hotelu nedaleko Děčína, kde na nás čekala teplá večere a postel.

Druhý den byl před námi Berlín, na který jsme se všichni tak těšili. Už při příjezdu mě naprosto okouzлил svou architekturou a rozmanitostí. První zastávka byla u Braniborské brány, která byla obklopená turisty a není se čemu divit, je opravdu obdivuhodná a rozhodně stojí za to si u ní udělat zastávku.

Potom už jsme šli směr na Alexanderplatz, kde se také nachází televizní věž, která šla vidět na kilometry daleko (asi proto to byl záchytný bod, kdyby se někdo ztratil). Měří necelých 370 metrů a uvnitř je možnost navštívit vyhlídkovou galerii s otočnou restaurací.

Dále náš čekal rozchod a po něm cesta domů.

Zájezd hodnotím rozhodně kladně, program byl nabitý, dobře promyšlený a měli jsme možnost poznat žáky z ostatních ročníků. Snad bude možnost zase vycestovat, brala bych to všema deseti!

Kristýna Zajíčková 4.A

Napsali o nás – naše praxe z pohledu zaměstnavatelů

Na závěr našeho speciálního čísla se pojd'me ještě jednou ohlédnout za souvislou praxí studentek a studentů 2. a 3. ročníku. Tentokrát ale nikoliv v podobě studentské reportáže, ale z pohledu zaměstnavatelů. Na souvislé praxi totiž nejde jen o to, splnit si své školní povinnosti, ale vyzkoušet si práci v různých odvětvích služeb, zapadnout do nového kolektivu, pracovat v týmu, naučit se plnit pokyny zaměstnavatele a mnoho dalších věcí.

Z níže uvedených hodnocení se může zdát, že zaměstnavatelé nacházeli jen samá pozitiva, což by snad mohlo rýpavého čtenáře vést k názoru, že ta špatná hodnocení mu byla utajena. Nic by ale nebylo dále od pravdy, skutečně se mezi hodnoceními nacházely převážně kladné posudky, které o našich studentech hovořily v superlativech. Ať chcete, nebo ne, musíme se zkrátka smířit s tím, že máme velmi šikovné a do praxe připravené studenty.

A kde všude vlastně naše studentky a naši studenti byli? Tak například se podíleli na animačním programu v dětském domově nebo na dětském dnu, pracovali v recepcích hotelů, penzionů, i na univerzitě. Jak už víme, zavítali do prostor magistrátu města, ale i za průvodcovskou činností, na zámek nebo do jeskyní. Našli bychom je na infocentru, v kancelářích malých i větších firem, ale i v kavárnách, cukrárnách, restauracích nebo pivnicích.

Zkrátka se mohlo v letních měsících docela dobře stát (tak jako se to stalo i mně), že vám kávu nebo vychlazené pivo ve vašem oblíbeném podniku, donesla známá tvář. No, a to člověka vždy tak nějak potěší.

Na základě posudků zapůjčených Ing. Terezou Voleskou sestavil P. Stůj

Studentka byla velmi šikovná, aktivní a svědomitá. Pracovala s nadšením. Dětem připravila nadstandartní animační program a další zajímavé aktivity. Program vymýšlela iniciativně k široké paletě akcí (stezka s úkoly, dětský den nebo oslava narozenin). Při doučování dětí skvěle zúročila své jazykové znalosti. Vystupovala velmi mile, svědomitě. Děti si ji oblíbily.

Dětský domov Šance, Olomouc

Pracovnice se velmi rychle zaučila, svou práci vykonávala vždy svědomitě a odpovědně. Prokázala velmi dobré jazykové znalosti pro výkon práce recepční, v čemž můžeme vidět velký potenciál pro další profesní růst. Komunikace s klienty probíhala vždy na dobré úrovni.

Recepce Univerzity Palackého Neředín

Studentka měla velmi pozitivní přístup ke všemu, co dělala a měli jsme radost, že ji máme v našem týmu. Na některých úkonech (například úklidových pracích) jsme společně museli zapracovat, nicméně vše proběhlo skvěle. Za její silnou stránku považuji komunikaci se zákazníkem.

RustiC, Uničov

Studentku hodnotím velice dobře. Dokázala převést své teoretické znalosti do praxe a velice rychle nacházela souvislosti s vyžadovanými pracovními činnostmi.

Obi ČR s. r. o.

Žák pracoval pečlivě a svědomitě. Projevoval zájem učit se novým věcem. Velmi ho zaujala práce s kávovarem. V kavárně bude pokračovat i po skončení praxi jako brigádník.

Kavárna/čajovna Prostor

Práce průvodkyně byla prováděna velmi svědomitě. Studentka má příjemné vystupování a nečiní jí problém aktivně komunikovat s návštěvníky. Kladně hodnotíme její přátelskou povahu a osobní pracovní iniciativu. Bez problému zapadla i do kolektivu a spolupracovala s ostatními zaměstnanci jeskyní.

Vedení Javoříčských jeskyní

Studentka je velmi příjemná a ochotná. Byla vždy dochvilná a pečlivě vykonávala svěřené úkoly. Za týden praxe nejsem schopna adekvátně ohodnotit všechny její znalosti a dovednosti. Přesto se jako průvodkyně na zámku osvědčila.

Zámek Tovačov

Projevuje zájem o obor, rychle se orientuje, dovede využít svých znalostí a dovedností. Má velmi příjemné vystupování a její silnou stránkou je jednání s hosty. Zadané úkoly zvládla dobře, s ničím nebyl problém a jsme maximálně spokojeni. Má zájem o řemeslo. Jsme dohodnuti na další budoucí spolupráci.

Výběr z kratších hodnocení restauračních zařízení
(Café Bar U LeHang, Jadrošova krčma, hotel U Dómu)

Znát ten pocit...

Hluk.

Barva zvuku.

A kam?

Být jak duch.

A ten hluk nevnímat.

Jíst jen vzduch.

Být sám.

Spát jako netopýr.

Žít vzhůru nohama.

Být jako ježek.

V kleci tvořené stranami,

ranami,

mít ramena.

A když jsou srdce kamenná,

změň to...

Matěj Zaorálek

HLEDÁME POSILU!

**NAŠE REDAKCE RÁDA PŘIVÍTÁ NOVÉ
ČLENY ZE VŠECH ROČNÍKŮ. PODMÍNKY:**

DOBŘE NÁPADY A CHUŤ NĚCO PSÁT.

V PŘÍPADĚ ZÁJMU SE NAHLASTE P. UČ.
STŮJOVI NEBO SPOLUŽÁKŮM Z REDAKCE.

Na závěr pár vtipů o doktorech:

Flight attendant: Is there a doctor on the plane?

Me: Yes, but I'm not that kind of ...

Flight attendant: The pilots are debating the merits of the terminologies of "the dark ages" vs. "late antiquity" vs. "the early middle ages".

Me: Okay. I'm here.

Časopis Cestovní horečka

Speciální číslo: léto–podzim 2021

Redakční tým

Šéfredaktoři: Nella Kučerová a Matouš Frýbort

Redaktoři: Kristýna Zajíčková, Adéla Janotová, Matěj Zaorálek
a další dobrovolní i nedobrovolní přispěvatelé.

Nezodpovědná osoba: Dr. Pavel Stůj

Všecký obsah náleží časopisu Cestovní horečka, všechna práva vyhrazena